

De Afspraak

Maxim Februari

BESMETTE STAD

De Afspraak

Je hebt er kracht voor nodig om zo slecht te zijn:
de mens is goed, behalve hij die het kan weten;
de zonde is een functie van de moed,
vergeving is een deugd, maar tucht is beter.
Door de computer zwemt een brief zijn kamer binnen,
het scherm vol logo's van het testkantoor;
zijn naam erop, hij ziet het en hij schrikt
tussen de nietszeggendheid van kop en slot
dringt hard de ondergang der mensheid door.
Twaalf uur, leest hij, godlof dat red ik wel.
En kijkt van louter schuldbesef omhoog, en zijgt ineen, zit
hardop gevouwen in zichzelf, alsof hij bidt,
op het Svärta bed met de Värruta spreien.
Wat nu? De mens ten prooi aan hebzucht, iemand – wie? –
moet boeten. Heer laat hij het zijn.
Staat op, verruilt zijn angst voor hoop
op pijn.

Maar kijk dan toch. De stad is groot.
De jongen is een vlokje
en zweeft de straten over, zuiver, koud.
Het sneeuwt reclame op vloeibaar kristallen borden,
sneeuwt Gamma, Toshiba, ideologische poëtica, Pepsi-cola, Bulova, Amazon, Vodafone, Station Zuid en
Station Noord, Klimaatverandering is massamoord, Ziggo, Esso, Nike Sport, Big City, Hello Kitty, Melly
Shum hates her job, Heineken, Fascisme Stop, La Choy, Kilroy, Ik ben niet jouw posterboy, Pay More?
What For? Gillette, Wasserette, Er is geen Planeet 2, BMW, Nescafé, Er is geen Planeet B -
een waanzin van ekstase let er op past er op, zegt hij,
ik heb kalmte altijd als een last gezien, zegt hij,
een last die anderen verkiezen niet te dragen.

Hij leeft nog hoewel de wereld is gestorven.
Hij wil beminnen, maar hij kan het niet.
Te dicht genaderd is hij. En te close geweest.
De hand die 's nachts op zijn borstkas lag: dood.
De mond die op zijn wimpers ademde: dood.
Zijn schuld. Niet genoeg afstand gehouden.
Ten onrechte aangeraakt.
Je bent een bron, zegt hij. Ieder die met je slaapt is ten dode. Was je handen.
Laat je nakijken.
Smeer je brood, ga het huis uit, neem een Mars mee.
Je loopt met een masker op door de stad en zo hoort het.

Hij leeft nog, zegt hij, en het is pas vijf
voor en wat zit hij hier nog lekker
onder een den in het innocente gras. Op de rand van de kuise fontein.

Hij kijkt over de balustrade naar het s... smut... smetteloze meer.
Wellicht zal de gezondheidsdienst GGD
zijn lichaam straks in ijsers slaan in stukken zagen zijn organen verkopen.
De ziekenhuizen schreeuwen om nieren en levers.
De laboratoria willen cellijnen voor vaccins.
Op Facebook wijt men de situatie aan Bill Gates, Covid Age, Phishing mails, Prince of Wales,
Alphabet, Great Reset, de hele wereld is in de greep van neergang en de blaam
treft hem en het verwijt treft de mensheid,
onderdrukker van de natuur,
mensen zijn dichters dus ze onderdrukken
de natuur en schrijven erover. Al Gore. Michael Moore.
Menigeen zegt het antropoceen
is een oorlog. Mensen een virus.
Oceanen en bossen zijn boeken waarin
mensen geschiedenis schrijven.
Leed is het monopolie van de uitverkorenen,
maar de schuld wordt ruim uitgedeeld.

(2021) Zeven vrouwen zitten in het gras.
Staande roeiers komen aan over het meer en varen bij hen binnen.
Een spelletje voor in de lome middagzon.
Wacht maar, feest maar, vier maar,
balde ruhest du auch.

De jongen moet gaan rennen om op tijd te zijn:
hij wordt getest, de wet heeft hem ontboden;
ten tijde van de plaag is het niet goed,
om achteloos te doen over de doden.
Hij schudt gehaast een krekkel uit zijn schoen.
Op drift geraakte volken lopen voor zijn voeten.
Hier is de testlocatie. Ruimtes ruiken
indringend naar terpeen; hij legitimeert zich
uitentreuren. Een oude vrouw zegt nu
gaat het gebeuren en kruisigt hem.
Gefixeerd tegen haar schort,
een stokje wordt zijn hersens in gedreven,
ze spreidt hem wijder open, port
I can't breathe
en treft zijn spraak hij schreeuwt de universele smeekgebeden:
moeder aarde verdoem mij,
vernietig mij, maak mij kapot, trek de stekker uit dit vervloekte land en uit het web
dat om mij is geweven,
richt me te gronde vaag de mensheid weg verpletter ons sloop Google Shell Davos laat ons opnieuw
beginnen,
geef me lucht,
ik wil koelte van de avond koelte van adem windvlaag boomblad regen geef me een roadmap naar geluk
god dood me ik wil leven

© Maxim Februari, 2021

Besmette Stad is een initiatief van het Vlaams-Nederlands Huis deBuren

www.besmettestad.eu

